

Universal-loysnir

– allir hugsandi trupulleikar verða loystir við punkterings-verjuni Oko til persón- og lastbilar, Regulus 900 til eitt nú avfukting og rustloysing, og Multi Weld, ið er til alt møgulligt innan ítrív, ídnað og alt møgulligt annað

Básur nr. 17

TLJ – alt innan ítrív, ídnað og mang annað
Vit eru við á framsýningini í Gundadalshøllini 5. til 8. september

Sosialurin – fimm ferðir um vikuna!

kastað tað aftur við brestin. Men, sig mær, hvat brúka tit so allan handan peningin til?»

»Vit gera hol gjøgnum fjøllini, vit fara at gera hol undir sundini, vit keypa og selja trolarar, vit keypa bilar og byggja hús, vit bestilla øl og brennivín, vit gera fótbóltsvøllir, vit ferðast, ja, vit brúka pengarnar.«

»Og eingin skammast?»

»Eg veit ikki.«

So var aftur tøgri í eina góða løtu. Tróndur sat við albogunum fram á knøini og sá so niðurbeygdur út, at mær tykti hjartaliga synd í hondum. So rætti hann seg upp, fetti sær á og segði hart:

»Men tingið, sig mær, hvat ger tingið?»

»Ja, tingið tingast. Tingið tingast um tingmannalønir, um bíðipengar, um nevndarstørv, um samsýningar, um uttanlandsferðir, um at leggja størri toll á luktilsi...«

»Men tingast tingið ikki um teir oyddu grunnarnar og familjurnar, sum hava mist húsini?»

»Nei.«

Tróndur fór at gráta.

Eg royndi at ugga hann: »So, so, Tróndur. Enn er ikki øll vón úti. Vit kunnu fara á seiðaberg, og onkur dugir at seta niður eplir, og taran hava vit jú í fjøruni. Og — ikki at gloyma — vit hava jú Danmark!«

»Tegið við tygum!« segði Tróndur og fekk næstan ikki orðið fram, »eg havi altíð verið sjálvstýrismaður. Sjálvstýrismenn selja seg ikki.«

Hann reistist og fór spakuliga yvir móti hurðini, sum enn stóð upp á glopp. Hann kagaði út um, hugði upp á luftina, risti við hævðinum, snerkti.

So vendi hann sær á og segði tungliga:

»Fyri túsund árum síðani høvdu vit eingi hol í fjøllunum, men vit høvdu virðing fyri okkum sjálvum. Hver svaraði hvørjum sitt. Vit høvdu ongan toll á luktilsi, men vit høvdu seið á seiðatrænum. Vit høvdu ongar húsagangstrolarar við krokodilluskinni í skiparakahúttini, sum jagstraðu tann seinasta stertin, men vit høvdu góðar bátar og nógvan fisk. Nei, hetta er annað fólk. Eg vænti ikki, at eg komi aftur fyrr enn um hundrað ár. Farvæl.«

So fór hann.

Eg skalv av kulda, tá ið eg vaknaði. Tað var alljóst. Eg skundaði mær inn til ommusystur, sum longu hevði sett ketilin út á. Hon hevur enn tann svartu komfýrin, sum ger tað so hugnaligt í køkinum. »Skomm og last, hvar gongur tú og melur um náttina?« hartaði hon meg, »eg helt, at tú var vaksin frá sovorðum...«

»Eg datt av«, segði eg lotur.

Beint á komu tíðindini í Útvarpinum: »Løgtingið hevur samtykt at fara undir gerð av undirsjóvartunni undir Vestmannasundi. Landsstýrið hevur sett eina nevnd av holkønnum serfrøðingum at kanna, hvat holið kemur at kosta, og hvussu langa tíð tað fer at taka at rinda tað. Vit hava spurt landsstýrisins serkøna í roknskaparholum, harra Knevil Multifidus, hvussu hann heldur tað fara at gangast við at gjalda holið. Hann svarar: »Tað er einki problem. Vit lata bara vera við at betala rokningarnar. So koma teir við sakførara og øllum tí roknum. Og tað tekur jú sína tíð. So gera vit undirsjóvartunnin til eitt partafelag —

p/f Undir Kav — og so lata vit tað fara á heysin, og so gera vit eitt nýtt partafelag — p/f Kava Undir — og so fer tað fallitt og so víðari og so víðari. So alt í alt kunnu vit meta, at tað fer at taka eini hundrað ár, ha-ha-ha-ha (Knevil er um at kóðna í látri).«

Vit siga takk fyri, og nú kemur morgunlesturin.

Meðan ommusystir og eg finga okkum kaffi, fortaldi hon mær, at langommudóttirin, sum hon var so góð við, hevði ringt dagin fyri. Hon hevði grátið í telefonini. Hon og maðurin høvdu mist húsini. Tey vóru bæði 22 ára gomul. Fyrst var hon blivin arbeiðsleys, síðani maðurin. Har var einki at gera. Og so hevði hon spurt, um hon og maðurin ikki kundu koma at búgva hjá ommusystur eina tíð. Tey høvdu ongastaðni at fara. »Tey kunnu fáa stovuna og tað norðara kamarið«, segði ommusystir. »Vit skulu nokk klára tað. Nakað gomul eri eg, men ikki avdýð.«

Eg takkaði ommusystur fyri blíðskapin, fór út í bilin og setti kós móti Havnini. Meðan eg koyrði, hevði eg varhugað av, at eg nærkaðist onkrum, sum ikki var av hesari verð, onkrum ónáttúrligum, onkrum, sum hevði mist vitið, onkrum frankensteinskum, óstýriligum, ófrættakendum, sum hótti við vanlukkum og øllum ringum. — Hetta er bara hasin dreymurin, segði eg við meg sjálvan og skrúvaði radio frá.

Egil Eyst